

Povětšinou se pohybují v prostředí ateistů nebo „něcoistů“ ve smyslu, že „něco“ je asi nad námi.

Ale rozhodně to není víra v biblického Boha, natož pak v našeho živého Ježíše, se kterým si každý den povídáme. Mezi těmito lidmi opakovaně pozoruji, že jakmile někdo začne mluvit o církvi nebo o svém „sboru“ a někdy jen o „akci“, tihle „něcoisté“ to povětšinou vnímají jako „agitaci“. A tomu se velmi rychle uzavírají. Interpretují si to: „Ty mě chceš někam „dostat“. Podobně to zpravidla vnímají i lidé, kteří vyšli z náboženského zázemí! Při případném pocitu „lanaření“ bývají někdy i docela bojovní. Pokud pozvání do shromáždění nebo zajímavé akce někde občas fungují, je to prima. Nicméně naše současná, kultura se za posledních pár desetiletí vůči tradičním shromážděním církve a obecně vůči náboženským institucím a akcím docela jasně a negativně vyhranila.

Asi je důležité říct, že tohle jejich vymezování vlastně nemusí být na závalu! Může nás to povzbudit, abychom se od „agitace“ na akci nebo do instituce přeorientovali na projevy osobního zájmu a na účinné osobní sdílení. Podle dalšího vývoje rozhovoru a vztahu pak úplně samozřejmě a přirozeně v brzké době přejdeme k duchovní službě v neformálních menších skupinách přátel, na příklad k Discovery nebo k Boží rodině – tedy k jednoduché církvi, která se schází někde v kavárně nebo u někoho doma.

„Jirko, **dej dohromady dva tři kamarády a můžeme to s tou Biblií zkusit**. Jsem si jistý, že to pro tebe bude zajímavé a užitečné. Moc mě bude zajímat tvůj názor!“